ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΜΟΝΤΙΟΥΕΥΧ**

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ἦταν ὀχτὼ ἡ ὥρα τὸ βράδυ, καὶ κουρασμένοι ἔπειτ' ἀπ' τὴ δουλειὰ μιᾶς ὁλόκληρης ἡμέρας στοὺς ἀγροὺς, ὁ Ρενὼ κ' ὁ κουνιάδος του, οἱ χτηματίες τῆς Μπουγιατερί, εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ στὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ γυναῖκες τους, νυσταγμένες κ' αὐτές, μάζευαν τὰ πιάτα.

Ἔξαφνα, ἕνας δυνατὸς χτύπος στὴν πόρτα ἔκανε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ ξυπνήσουν.

— Ποιὸς νὰ εἶνε τέτοια ὥρα ; μουγκρισε ὁ Ρενώ.

Καὶ, κακόκεφος, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ὁποία ἄνοιξε. Τότε στὸ κατῶφλι της, παρουσιάστηκε ἕνας ἄντρας ψηλὸς κ' ἀδύνατος, μὲ γκρίζα μαλλιά.

— Τί θέλεις ; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ Ρενώ. Δὲν ἀνησυχοῦν ἔτσι τὸν κόσμο τὴ νύχτα.

Χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ στὸν ἄγριο τόνο τοῦ χωρικοῦ, ὁ ἄγνωστος, ρώτησε :

— Ἐδῶ δὲν κάθεται ὁ μπάρμπα Μπουσσιέρ ;

— Γιατὶ ρωτᾶς ;

— Γατὶ ἔχω κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ τοῦ ἀνακοινώσω...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἔρχεσαι πολὺ ἀργά... Ὁ μπάρμπα Μπουσσιὲρ πέθανε ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια....

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ρενώ, ἡ Μαριέττα, ἡ ὁποία στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα, ρώτησε τὸν ξένο μὲ τὴ σειρά της :

— Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε σὲ μᾶς... Ἐγὼ εἶμαι ἡ κόρη τοῦ μπάρμπα Μπουσσιὲρ, κ' ἡ ἀδελφή μου πάλι βρίσκεται στὴν κουζίνα... Ζοῦμε ἐδῶ, στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα μας, μαζὺ μὲ τοὺς συζύγους μας...

— Τότε, μπορῶ νὰ μιλήσω σὲ σᾶς...

— Ἔ, τότε, εἰπε ὁ Ρενώ, ἔμπα μέσα καὶ κάθησε...

Ὁ ξένος, προχώρησε ἀνάμεσα στοὺς χωρικοὺς ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ δυσπιστία, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ εἶπε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὶς γυναῖκες :

— Σᾶς φέρνω νέα ἀπὸ τὸν ἀδελφό σας, τὸ Ζὰν-Λουΐ...

— Τὸν ἀδελφό μας !... φώναξε ἡ Μαριέττα κατάπληκτη. Μὰ, ὁ δυστυχισμένος πέθανε πρὸ εἴκοσι χρόνων... Χάθηκε στὴν ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος στὴν Ἱσπανία κ' ἀπὸ τότε δὲν ξαναγύρισε πειά...

— Ἤμουν στρατιώτης του, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Πολεμήσαμε στὴν Ἱσπανία πλάϊ—πλάϊ. Στὸ Μπίϋλεν αἰχμαλωτιστήκαμε μαζύ... Ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἐγὼ κατορθωσα νὰ δραπετεύσω καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὴ Γαλλία... Κ' ἐπειδὴ ὁρκίστηκα στὸν ἀδελφό σας, νὰ δῶ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ τῆς μιλήσω γι' αὐτόν, γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ... Τὸν ἄφησα ὑγιῆ κ' ἀποφασισμένο νὰ ριψοκινδυνεύση τὰ πάντα γιὰ ν' ἀνακτήση τὴν ἐλευθερία του...

Ὁ ξένος, σώπασε λίγο καὶ ἔπειτα, μὲ γλυκειὰ φωνή, ρώτησε :

— Λοιπόν, ὁ μπάρμπα Μπουσσιὲρ πέθανε ;... Καὶ ἡ γυναῖκα του;..

— Πέθανε κ' αὐτὴ πρὸ πέντε χρόνων... Δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ σκέφτεται ἡ δυστυχισμένη τὸ γυιό της κ' ἡ θλίψη τοῦ χαμοῦ του τὴν ἐσκότωσε...

— Ὦ !... ἀναστέναξε βαθειὰ ὁ ἄγνωστος. Μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια πέθαναν ὅλοι... Ἦρθα ἐδῶ κ' ὅλα μοῦ φαίνονται ξένα !...

Καὶ καθὼς σκέπαζε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του, ἕτοιμος νὰ κλάψη, ἡ μεγαλείτερη ἀπὸ τὶς ἀδελφές, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πάψει νὰ τὸν κυττάζη ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, φώναξε :

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀδελφός μας !... Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ζὰν—Λουΐ !...

— Ἔ, λοιπόν, ναί !... φώναξε ὁ ξένος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζὰν—Λουΐ, καὶ ἦρθα νὰ ξαναπάρω τὴ θέσι μου στὸ σπίτι...

Ὁ δυστυχισμένος περίμενε μιὰ ἔκρηξη ἐνθουσιασμοῦ μὲ τὴν ἀποκάλυψί του αὐτή. Περίμενε νὰ δῆ δάκρυα, χέρια ν' ἁπλώνουνται ἐγκάρδια πρὸς αὐτόν, ἀγκαλιὲς ν' ἀνοίγουνε...

Μὰ ἔμειναν ὅλοι σιωπηλοί, παραδομένοι ἔξαφνα σὲ βαθειὲς σκέψεις.

Ὁ Ζὰν - Λουΐ τοὺς κύτταζε αὐστηρά, κατάπληκτος γιὰ τὴ στάσι τους καὶ νοιώθοντας ντροπὴ γιὰ λογαριασμό τους.

Τότε ὁ Ρενὼ, τοῦ ἔκανε μιὰ ξεφὴ ἐρώτησι, μέσα στὴν ὁποία διερμήνευε ὅλες του τὶς σκέψεις :

— Καὶ πῶς τ' ἀποφάσισες ν' ἀφήσης τὸ στρατό ;

— Ὑπηρέτησα περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε νὰ ὑπηρετήσω, ἀπάντησε ὁ Ζὰν - Λουΐ.

— Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Μονάχα ὅταν εἶνε κανεὶς στὸ στρατό τρώει, ντύνεται καὶ κοιμᾶται, μὲ ἔξοδα τοῦ Κράτους. Ἔτσι, αὐτὸς δὲν ἔχει κανένα ἔξοδο... Ἐδῶ, στὴν ἐξοχὴ, ὅλα εἶνε πανάκριβα... Καὶ τί θὰ κάνης μαζὺ μὲ μᾶς ;.. Ἐσὺ δὲν θὰ ξέρεις νὰ ὁδηγήσης οὔτ' ἕνα κάρρο. Ἔτσι δὲν εἶνε ;... Πέρασες ὅλη σου τὴ ζωὴ, τρέχοντας στὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ κόσμου...

Ὁ Ζὰν - Λουΐ, ἔψαξε ν' ἀνακαλύψη μέσα στὰ μάτια τῶν ἀδελφῶν του μιὰ λάμψη αἰσθήματος, ποὺ θὰ τὸν παρηγοροῦσε γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ταπεινότητα ποὺ ἀντίκριζε γύρω του... Μὰ δὲν συνάντησε παρὰ πρόσωπα ζώων σιωπηλῶν καὶ χωρὶς ἔκφρασι.... Οἱ ἄντρες ἦσαν οἱ μόνοι ἀφεντάδες ἐκεῖ μέσα... Ἡ γυναῖκες δὲ, εἶχαν δικαίωμα οὔτε νὰ μιλᾶνε, οὔτε νὰ σκέπτονται...

— Μά, εἶπε κυττάζοντάς τες κατὰ πρόσωπο, δὲν ἔχω κ' ἐγὼ τὸ μερίδιό μου ἀπ' τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα μου ;

Ὁ Ρενώ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, λίγο ἔλειψε νὰ πέση κάτω... Τόσο αὐτὴ ἡ ἐρώτησις—τὴν ὁποία ὡστόσο ἐπροβλέπε—τὸν ἐτάραξε... Σηκώθηκε μανιασμένος καὶ ἄρχισε νὰ κόβη βόλτες νευρικός.

— Ἄ !... φώναξε. Τὸ μερίδιό σου δὲν ὑπάρχει πειά !... Δεκαπέντε χρόνια τώρα, ἐγὼ δουλεύω ἐδῶ πέρα, μὲ τὸν ἰδρῶτα μου !... Ἐγὼ σκορπίζω τὸ χρῆμα μου γιὰ νὰ γίνουν εὔφορα τὰ χωράφια. Ἐγὼ κατάστρεψα τὴν ὑγεία μου, δουλεύοντας σ' αὐτά... Νομίζεις πὼς τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ παρουσιαστῆς ἐσύ, ὁ ἄγνωστος, ἕνα καλὸ βράδυ καὶ νὰ μοῦ πῆς : «Ὅλ' αὐτά, εἶνε δικά μου !...». Ὄχι, μὰ τὴν πίστη μου !... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, ἂν νομίσαμε πὼς εἶχες πεθάνει καὶ τὰ μοιράσαμε ὅλα μεταξύ μας !... Τί δουλειὰ εἶχες στὴν Ἱσπανία ;... Ποιοὺς λογαριασμοὺς πῆγες νὰ ξεκαθαρίσης ἐκεῖ μὲ τὸν αὐτοκράτορά σου ;... Ἔπειτα, ἐγὼ ποίλησα πολλὰ χτήματα κι' ἀγόρασα ἄλλα κ' ἔτσι δὲν ξέρω τί ἀπομένει ἀπ' τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα σου !...

Μιλοῦσε μὲ πάθος, χωρὶς ν' ἀναπνέη, κ' ἔλεγε τὰ λόγια, ὅπως τοὺς ἔβγαζαν στὸ στόμα... Οἱ ἄλλοι τὸν ἄκουγαν καὶ τὸν ἐπιδοκίμαζαν, κουνώντας τὸ κεφάλι τους...

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐχθρότητα, ὁ Ζὰν-Λουΐ φαινόταν ἀπαθής. Σὰν νὰ ἤθελε μάλιστα νὰ τοὺς ἐξερεθίση ἀκόμα, ἐπανέλαβε :

— Ὡστόσο, ἐγὼ εἶμαι ὁ γυιὸς τοῦ μπάρμπα Μπουσσιὲρ !

Τότε ἡ ἀδελφές του μὲ μιὰ φωνὴ κι' ἡ διὸ φώναξαν :

— Κ' ἐμεῖς εἴμαστε ἡ κόρες του....

Ὁ Ζὰν-Λουΐ τὶς κύτταξε θλιβερά, χωρὶς ὀργή... Ἡ τελευταία του ἐλπίδα, ν' ἀκούση δηλαδὴ μιὰ λέξι στοργῆς, μιὰ κραυγὴ τῆς ψυχῆς, ἕνα φιλικὸ λόγο τουλάχιστον, ἀπ' τὸ στόμα αὐτῶν τῶν πλασμάτων, ποὺ εἶχαν τὸ ἴδιο αἷμα μ' αὐτόν, ποὺ εἶχαν πιεῖ τὸ ἴδιο γάλα—ἡ τελευταία αὐτὴ ἐλπίδα, εἶχε διαλυθεῖ...

Ἡ ἀδελφές του ἀποτελοῦσαν τώρα μέλη μιᾶς ἄλλης οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ὑποστήριζαν τὰ συμφέροντα. Ἡ οἰκογένεια Μπουσσιὲρ δὲν ὑπῆρχε πειά. Ὄχι μόνο εἶχε πάψει νὰ εἶνε ὁ ἀδελφὸς ποὺ ἀγαποῦσαν ἄλλοτε, μὰ εἶχε γίνει ὁ ἐχθρὸς, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἑνωνόντουσαν ὅλοι. Ἡ συμπεριφορά τους αὐτὴ, τὸν ἔκανε νὰ ντρέπεται... Καταλάβαινε ὅτι ἡ ἀδελφές του, ὄχι μόνο λυπόντουσαν γιὰ τὴν ἐπιστροφή του, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν ξεφορτωνόντουσαν μ' εὐχαρίστησί τους.

Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς σκληρῆς του αἰχμαλωσίας δὲν ὀνειρευόταν, παρὰ τὰ χάδια τους καὶ τὶς περιποιήσεις τους, ποὺ θὰ τὸν ἔκαναν νὰ λησμονήση τὰ βάσανά του καὶ τὶς συμφορές του !...

Ὦ !... γιατὶ νὰ μὴν εἶχε ἀκολουθήσει κι' αὐτὸς τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του στὸν τάφο ;... Γιατὶ νὰ καταβάλη τόσους κόπους καὶ τόσους ἀγῶνες, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξαναϊδῆ τοὺς δικούς του, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦσαν τώρα σὰν ἐχθρό τους... Καλύτερα δὲν θὰ ἦταν νὰ πάρη τὸ ραβδί του καὶ νὰ φύγη πάλι ;...

Καὶ ὅμως, εἶχε διασχίσει τόσες χῶρες γιὰ νὰ τοὺς ξαναϊδῆ... Πῶς θὰ ἔφευγε πάλι πίσω ; Ἐξ ἄλλου, τὶ τὸν ἐνδιέφερε τὸ χρῆμα ;.. Μπροῦσε νὰ τ' ἀφήση σ' αὐτὰ τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα... Ἔτσι, ἴσως νὰ εὕρισκε κοντά τους τὸ

Ὁ ξένος κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ εἶπε....

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ

Οἱ ἀναγνῶστες μας δὲν πρέπει νὰ παραξενευτοῦν ὅταν μάθουν ὅτι τὸ φιλὶ δὲν εἶνε ἀκόμη γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ ὅτι ὑπάρχουν στὴν ἐποχή μας ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ τοῦ φιλήματος χρησιμοποιοῦν ἄλλα μέσα γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπη τους.

Ἔτσι, οἱ κάτοικοι τῆς Λαπωνίας, ὅταν θέλουν νὰ δείξουν τρυφερότητα, δὲν φιλιοῦνται, ἀλλά... τρίβουν τὶς μύτες των!

Ἄλλοι ἐπίσης λαοί, ἡμιάγριοι ὅμως, σὲ παρομοία περίπτωσι τρίβουν διάφορα μέρη τοῦ σώματος μὲ τὸ χέρι τους ἢ ἀγγίζουν τὸ πρόσωπό τους μὲ τὸ πόδι, κ. λ. π.

Μολαταῦτα, τὸ φιλὶ ἦταν γνωστὸ ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων στοὺς ὁποωδήποτε πολιτισμένους λαούς.

Ἡ Ἁγία Γραφή, στὸ περίφημο «Ἆσμα—Ἀσμάτων» τοῦ Σολομῶντος, περιέχει ἕναν θαυμάσιο ὕμνο στὸ φιλί, στὸ ὁποῖο ἀποδίδει ἕνα σωρὸ ποιητικὰ ἐπίθετα.

Ἀλλά, μήπως κ' ἡ Καινὴ Διαθήκη δὲν ἀναφέρει ὅτι, ἀντὶ ἑνὸς φιλήματος ἐπρόδωσε ὁ Ἰούδας τὸ Διδάσκαλό του;

Οἱ ποιηταὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης, ἀφιέρωσαν στὸ φιλὶ τοὺς καλυτέρους των στίχους.

Ὁ θεῖος Ὅμηρος μάλιστα ἀναφέρει κάπου ὅτι, ὁσάκις οἱ θεοὶ βρισκόντουσαν στὶς καλές των ἀντάλλαζαν μὲ τὶς θεὲς γλυκὰ φιλήματα.

Ὁ Ὁράτιος καὶ ὁ Ὀβίδιος, κάνουν σὲ πολλὰ μέρη τῶν θαυμασίων ὠδῶν τους λόγο γιὰ τὸ φιλί, τὸ ὁποῖο ὀνομάζουν δῶρο τῶν θεῶν.

Κατὰ τὸ Μεσαίωνα ἐπικρατοῦσε στὴ Γερμανία ἕνα περίεργο ἔθιμο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο, ὁσάκις ἔμπαινε στὸ σπίτι ἕνας ξένος, ἡ μητέρα κ' ἡ κόρη τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ὑποχρεωμένες νὰ τὸν φιλήσουν!

Ἐπίσης, κατὰ τὴν ἴδια ἐποχή, στὴν Ἀγγλία τὸ φιλὶ εἶχε γενικευθεῖ τόσο πολύ, ὥστε τὸ μετεχειρίζοντο ὅπως ἔχουμε σήμερα τὴ χειραψία.

Στὶς χορευτικὲς συγκεντρώσεις, μάλιστα, συνηθίζόταν, ὅταν ἡ ντάμα τελείωνε το χορό, νὰ... φιλεύη τὸν καβαλιέρο της μ' ἕνα φιλί!

Ἐπίσης, κατὰ τὸ γάμο, ὁ παπᾶς, μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φιλῆ ὄχι μόνο τὴ νύφη, ἀλλὰ καὶ τὴν... κουμπάρα, ὅταν ἦταν ἀνύπαντρη.

Ὑπῆρξε μάλιστα ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία οἱ κομψευόμενοι, ἄρρενες καὶ θῆλεις, τῶν ἄλλων χωρῶν, ἔτρεχαν στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ μάθουν τὸν καλύτερο τρόπο... ἀσπασμοῦ.

Κάποιος Ἄγγλος ἱστορικὸς ἀναφέρει ὅτι στὴ Στοκχόλμη προσεκλήθη κάποτε ἕνας Λονδινέζος καθηγητὴς γιὰ νὰ μάθη τὶς κυρίες τῆς ἐκεῖ ἀριστοκρατίας πῶς... νὰ φιλοῦν!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Γεράρδος Χάουπτμαν
(Ξένη γελοιογραφία)

ἄσυλο ποὺ τόσο τὸ εἶχε λαχταρήσει... Ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνη σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χωριό, ὅπου εἶχε γεννηθεῖ.

Καὶ ἐνῶ ὁ Ρενὼ, ἔλεγε μανιασμένος:

— Ἂν θέλης, πᾶμε καὶ στὰ δικαστήρια...

Ὁ Ζὰν - Λουὶ εἶπε γαλήνια:

— Δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ταράξω τὴ γαλήνη σας... Ἂς ἀφήσουμε τὰ πράγματα ὅπως εἶνε... Δὲν σᾶς ζητάω λογαριασμὸ γιὰ τίποτε... Ἐγὼ ἔχω χρήματα δικά μου ποὺ μοῦ φτάνουν γιὰ νὰ ζήσω... Δὲν ἔχω λοιπὸν τὴν ἀνάγκη σας... Τὸ μόνο ποὺ θέλω, εἶνε νὰ μὲ κρατήσετε κοντά σας... Καὶ μεθαύριο ὅταν πεθάνω σὲ σᾶς θ' ἀφήσω τὴν περιουσία μου, ποὺ εἶνε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα...

Ἀμέσως τὰ πρόσωπα ὅλων ἄλλαξαν ἔκφρασι. Εἶχε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα!...

— Τώρα μιλᾶς λογικά, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρενώ. Τώρα θὰ ἰδῆς ὅτι κ' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄγριοι!... Δόσ' μου τὸ χέρι σου ἀδελφέ μου! Ναί, θὰ ζήσουμε ὅλοι μαζὺ καὶ θὰ περάσουμε μιὰ χαρά...

Καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴ γυναῖκα του, ἐπρόσθεσε:

— Μαριέττα, φέρε ὅ,τι καλὸ ἔχεις στὴ κουζίνα γιὰ νὰ φάη ὁ ἀδελφός σου!... Φέρε καὶ μιὰ μποτίλια κρασὶ γιὰ νὰ πιοῦμε στὴν ὑγειὰ τοῦ βρικόλακα... Κ' αὔριο θὰ κάνουμε μαζὺ μιὰ βόλτα στὸ χωριό... Ζῆ ἀκόμα κάποιος γέρος αὐτοκρατορικός, ὁ ἀποῖος θὰ χαρῆ πολὺ ξαναβλέποντας τὸ γυιό τοῦ Μπουσιέρ, στρατιώτη τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορος!... Εἰς ὑγείαν, λοιπόν!...

Καὶ ὕψωσε τὸ ποτῆρι του.

Ὁ Ζὰν-Λουὶ ὕψωσε τὸ δικό του καὶ, καθὼς τὸ ἔφερε στὰ χείλη του, ἕνα δάκρυ ἔπεσε μέσ' στὸ κρασί του.

MONTJOYEUX

ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΚΙ' ΟΣΑ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Πιρὼν περὶ τῆς Ἀκαδημίας. Τί θάλεγε καὶ τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν. Πῶς ἐκδικήθηκε τοὺς κατοίκους τῆς Μπὼν. Γιατὶ κατέστρεφε τὰ γαϊδουράγκαθα. Ὁ Μπωμαρσαὶ δὲν δίνει δανεικά. Μιὰ ἔξυπνη ἀπάντησίς του. Οἱ σωματοφύλακες τῆς... Τύχης, κτλ. κτλ.

Ὁ γνωστότατος Γάλλος σατιρικὸς ποιητὴς Πιρὼν, ἔλεγε ὅτι εἶχε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρὶν τὸ λόγο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀπαγγείλη ὅταν θἤμπαινε στὴν Ἀκαδημία, καθὼς καὶ τὴν... ἀπάντησι ποὺ θὰ τοὔκανε ὁ πρόεδρος τοῦ ἱδρύματος.

— Μόλις ἀρχίσει ἡ συνεδρίασι, ἔλεγε ὁ Πιρὼν, θὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὴ θέσι μου, θὰ βγάλω τὸ σκοῦφο μου καὶ θὰ εἰπῶ:—«Κύριοι ἀκαδημαϊκοί, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνατε νὰ μὲ δεχτῆτε μεταξύ σας...». Κατόπιν θὰ σηκωθῆ ὁ πρόεδρος καὶ θὰ πῆ:—«Μὰ δὲν ἀξίζει δὰ καὶ τὸν κόπο!...».

* * *

Ὁ Πιρὼν δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψη τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Μπὼν τῆς Βουργουνδίας, γιατὶ σφύριξαν ἀγρίως ἕνα ἔργο του, τὸ ὁποῖο εἶχε παρασταθεῖ στὴν πόλι τους. Γ' αὐτὸ περίμενε εὐκαιρία νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ γίνη.

Μιὰ μέρα, ὁ Πιρὼν βρισκόταν στὰ πρόθυρα τῆς Μπὼν. Γιὰ νὰ τοῦ περάση ἡ ὥρα, χτυποῦσε καὶ πετσόκοβε μὲ τὸ μπαστοῦνι του τὰ γαϊδουράγκαθα ποὺ ἦσαν φυτρωμένα ἐκεῖ γύρω. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἔτυχε νὰ περνάη ἀπὸ κεῖ ἕνας ντόπιος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν ρώτησε τί κάνει.

— Δὲν βλέπεις, φίλε μου; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Πιρών. Βρίσκομαι σ' ἐμπόλεμη κατάστασι μὲ τοὺς συμπολίτες σου καὶ τοὺς καταστρέφω... τὰ τρόφιμα!...

* * *

Ὁ Σατωβριάνδος πῆγε μιὰ μέρα νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ βασιλέα τῆς Γαλλίας. Βλέποντας ὅμως ὅτι τὸν εἶχαν περικυκλώσει ἕνα πλῆθος αὐλοκολάκων εἶπε εἰρωνικά!

— Ἰδοὺ οἱ σωματοφύλακες τῆς... Τύχης!...

* * *

Ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεὺς Μπωμαρσαὶ δέχτηκε μιὰ μέρα στὸ σπίτι του τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς φίλου του.

— Ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὁ τελευταῖος, εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ δανείσετε δέκα χιλιάδες λίρες, τὶς ὁποῖες θὰ σᾶς ἐπιστρέψω ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες.

— Κύριέ μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπωμαρσαί, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἄμα λήξει ἡ προθεσμία τῶν δυὸ μηνῶν καὶ δὲν μοῦ ἔχετε πληρώσει τὸ χρέος θὰ μαλώσουμε. Δὲν εἶνε προτιμώτερο λοιπὸν νὰ μαλώσουμε ἀπὸ τώρα;...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς καὶ ποιητὴς Ὀδινιὲ, συζητοῦσε μ' ἕναν φίλο τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐγώ, φίλε μου, δὲν τροχάω τὴν πέννα μου, παρὰ μόνο μὲ τὸ σπαθί μου.

— Τώρα καταλαβαίνω, ἀγαπητέ μου, γιατὶ γράφεις τόσο ἄσχημα! τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως ὁ συνομιλητής του.

* * *

Κάποτε ἡ κόμησσα Ροῦμφορντ, διωργάνωσε στὸν πύργο τοῦ Σαὶν-Λέ, ὅπου εἶχε καλέσει ἀρκετοὺς φίλους της, μιὰ θεατρικὴ παράστασι.

Στὴν παράστασι αὐτὴ παρευρέθησαν καὶ ἀρκετοὶ χωρικοὶ τῆς περιφερείας, οἱ ὁποῖοι πῆγαν ἐκεῖ κατόπιν προσκλήσεως τῆς εὐγενοῦς πυργοδεσποίνης, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ τοὺς διασκεδάση καὶ αὐτούς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, οἱ χωρικοὶ ἀνήγγειλαν στὴν κόμησσα ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν ἰδοῦν. Αὐτὴ παραξενεύτηκε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν ἀπαίτησί τους, ἀλλὰ ἐπειδὴ φαντάστηκε ὅτι ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ μποῦν σπὴν αὔθουσα ποὺ βρισκότανε.

— Τί μὲ θέλετε, φίλοι μου; τοὺς ρώτησε τότε, μπροστὰ στοὺς προσκαλεσμένους της.

— Ἐρχόμαστε, κυρά, γιὰ νὰ ζητήσουμε τὴν ἀμοιβή μας, εἶπε ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν χωρικῶν.

— Τὴν ἀμοιβή σας; Δὲν σᾶς καταλαβαίνω!... Τί κάμαμε γιὰ νὰ σᾶς πληρώσω;...
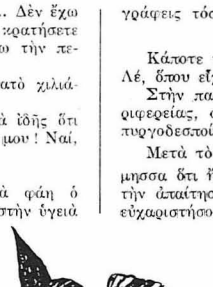
— Μά... καθήσαμε ὥς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου... γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε!...